

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 13.931 van 17 september 2020
in de zaak A. 231.032/XIV-38.384

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
 DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 12 juni 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 235.840 van 13 mei 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 8 juli 2020 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Algemeen bekende feiten zijn feiten die ieder ontwikkeld mens kent of uit algemeen toegankelijke bronnen kan kennen. De rechter mag dergelijke feiten steeds betrekken in zijn beslissing, doch het vormt geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht om zich niet ambtshalve, dus zonder dat een partij er melding van heeft gemaakt, te beroepen op dergelijke feiten. Dit daargelaten de vraag of de door verzoeker voorgehouden gevolgen van het COVID-19-virus in de Gazastrook en/of in Griekenland een feit van algemene bekendheid waren en daargelaten de vaststelling dat verzoeker zelf deze

kwestie niet heeft aangehaald voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en evenmin een heropening van het debat heeft gevraagd omwille van deze kwestie. Verzoeker vermag er zich dan ook niet voor het eerst op te beroepen in de graad van administratieve cassatie.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt reeds dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht was ambtshalve rekening te houden met de door verzoeker voorgehouden gevolgen van het COVID-19-virus in de Gazastrook en/of in Griekenland.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. De bescherming op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), houdt te dezen in dat, wanneer zou worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt om in Griekenland een behandeling te ondergaan die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, hij niet naar dat land mag worden teruggeleid. Bij een toetsing aan artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht of er een reëel, persoonlijk en voorzienbaar risico bestaat op blootstelling van de betrokkene aan een behandeling of bestraffing in strijd met die verdragsbepaling. Hierbij dient rekening te worden gehouden met alle specifieke feiten en omstandigheden van de zaak, ook in hoofde van de betrokkene zelf.

Verzoeker laat gelden dat hij “allerlei objectieve informatie” heeft aangevoerd en “tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij uitgebreide verklaringen [heeft] afgelegd over zijn ervaringen in Griekenland”, die werd “ondersteund met verschillende bronnen”, doch waarmee in het bestreden arrest “onvoldoende rekening [werd] gehouden”. Verzoeker beperkt zich daarmee tot een zeer algemene bevestiging van zijn eigen standpunt, zonder in te gaan op de concrete motieven van het bestreden arrest. In die motieven wordt omstandig en concreet ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie en zijn levensomstandigheden in Griekenland, ook aan de hand van verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker maakt met zijn algemene kritiek geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM noch van een andere door hem aangehaalde bepaling of beginsel.

4. Verzoeker haalt in essentie een schending van artikel 8 van het EVRM aan omdat hij in België werd herenigd met zijn broer en vader, die beiden als vluchteling werden erkend, en omdat hij instaat voor de verzorging van zijn vader.

Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien september tweeduizend twintig, door:

Joris Casneuf, griffier.

De voorzitter

Carlo Adams